

Sygn. akt II K 710/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 sierpnia 2015 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk - Południe w Gdańsku w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Magdalena Czaplińska

Protokolant: Artur Pokojski

po rozpoznaniu w dniu 06.08.2015 r. sprawy

M. D., syna R. i T. z domu W.,

urodzonego dnia (...) w G.

oskarżonego o to, że:

w dniu 09.05.2015 roku około godziny 06.50 w G. na skrzyżowaniu ulic (...) – Jabłoniowa prowadził pojazd mechaniczny marki T. (...) o nr rej. (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości, I próba badania - 0,67 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, II próba badania – 0,71 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu,

tj. o czyn z art. 178 a § 1 k. k.

I. oskarżonego M. D. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, czyn ten kwalifikuje z art. 178 a § 1 k. k. i za to na podstawie art. 178 a § 1 k. k. skazuje go na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k. k. w zw. z art. 70 § 1 k. k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres 3 (trzech) lat tytułem próby;

III. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k. k. na podstawie art. 39 pkt 3 k. k. w zw. z art. 42 § 2 k. k. (w brzmieniu obowiązującym do dnia 17 maja 2015 r.) w zw. z art. 43 § 1 k. k. (w brzmieniu obowiązującym do dnia 17 maja 2015 r.) orzeka wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 2 (dwóch) lat;

IV. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k. k. na podstawie art. 39 pkt 7 k. k. w zw. z art. 49 § 2 k. k. (w brzmieniu obowiązującym do dnia 17 maja 2015 r.) orzeka od oskarżonego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w kwocie 1.000 (jednego tysiąca) złotych;

V. na podstawie art. 63 § 4 k. k. na poczet środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych zalicza oskarżonemu okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 9 maja 2015 roku;

VI. na podstawie art. 626 § 1 k. p. k., art. 627 k. p. k. oraz art. 1, art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity: Dz. U. z 1983 r., nr 49, poz. 223 z późniejszymi zmianami) zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie 253,62 złotych, w tym wymierza mu opłatę w kwocie 120 złotych.

Sygn. akt II K 710/15

W związku ze złożeniem przez Prokuratora wniosku o sporządzenie uzasadnienia wyroku w zakresie dotyczącym rozstrzygnięcia o karze i innych konsekwencjach prawnych, Sąd na

podstawie art. 424 § 3 k. p. k. ograniczył zakres uzasadnienia do wyjaśnienia podstawy prawnej wyroku oraz wskazanych rozstrzygnięć.

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 9 maja 2015 roku, około godziny 06.50 w G., na skrzyżowaniu ulic (...) – Jabłoniowa, oskarżony M. D. prowadził pojazd mechaniczny marki T. (...) o numerze rejestracyjnym (...). Pasażerem tego samochodu był R. D.. Oskarżony jadący z dużą prędkością, chcąc wykonać manewr skrętu na wysokości zjazdu w kierunku dzielnicy J., stracił panowanie nad kierowanym pojazdem i uderzył w krawężnik znajdujący się po lewej stronie zakrętu. W rezultacie samochód uległ przemieszczeniu i znalazł się po drugiej stronie jezdni, za barierami. Po chwili na miejsce zdarzenia przyjechała karetka oraz Policja. Funkcjonariusze Policji dokonali badania stanu trzeźwości kierowcy pojazdu.

Badanie na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu przeprowadzone na urządzeniu elektronicznym AlcoQuant 6020 plus nr (...) o godzinie 7.10 wykazało 0,67 mg/dm³. Drugi pomiar wykonany o godzinie 7.28 wykazał 0,71 mg/dm³.

Dowód: szkic z miejsca zdarzenia z dnia 9 maja 2015 r. – k. 3-4, protokół z przebiegu badania stanu trzeźwości urządzeniem elektronicznym z dnia 9 maja 2015 r. – k. 5-5v, świadectwo wzorcowania nr AW/637.14/14 – k. 6-6v, zeznania świadka R. D. – k. 11, wyjaśnienia oskarżonego M. D. – k. 16 – 19

Oskarżony M. D. przesłuchany w toku postępowania przygotowawczego przyznał się popełnienia zarzucanego mu czynu oraz złożył wyjaśnienia. Wskazał, iż w dniu 8 maja 2015 r. spożywał alkohol w postaci kilku piw, pił do godziny 3.00 nad ranem dnia 9 maja 2015 r. Podał, iż około godziny 6.00 wsiadł do pojazdu wraz ze swoim kolegą R. D.. Stwierdził, iż chciał wrócić do domu na Morenę, czuł się dobrze, miał wrażenie, że jest trzeźwy. Wskazał, iż jechali ulicą (...) w kierunku obwodnicy. Dodał, iż chciał skręcić w prawo na J. i tam stracił panowanie nad pojazdem. Na miejsce przyjechała karetka i Policja. Wyjaśnił, iż policjanci sprawdzili mu trzeźwość i wykazało, że jest nietrzeźwy. Stwierdził, iż karetka zabrała go do szpitala, gdzie po badaniach został zwolniony. Podał, iż R. na skutek tego zdarzenia nic poważnego się nie stało, nie ma żadnych złamań, był tylko pośluczony, na dzień dzisiejszy już pracuje. Stwierdził, iż R. D. nie ma do niego żadnych pretensji za to zdarzenie. Dodał, iż nigdy wcześniej nie miał żadnego konfliktu z prawem, nie był za nic karany. Wskazał, iż jest mu bardzo przykro, poczuwa się do odpowiedzialności za to co zrobił. Obiecał, iż była to jednorazowa sytuacja. Stwierdził, iż nie wie co go skusiło, że wtedy wsiadł do pojazdu, jest mu z tego powodu bardzo wstyd.

wyjaśnienia oskarżonego M. D. – k. 16 – 19

Oskarżony ma wykształcenie wyższe – zarządzanie w turystyce. Oskarżony jest kawalerem, posiada na utrzymaniu jedno dziecko w wieku 3 lat. Oskarżony jest zarejestrowanym bezrobotnym, bez prawa do zasiłku. M. D. pozostaje na utrzymaniu rodziców. Oskarżony posiada majątek w postaci samochodu osobowego marki T. (...), rocznik 2005. Stan zdrowia oskarżonego jest dobry.

Dowód: dane osobopoznawcze - k. 16-17

Oskarżony M. D. nie był uprzednio karany.

Dowód: informacja o osobie z Krajowego Rejestru Karnego z dnia 21 maja 2015 r. – k. 22

Sąd zważył, co następuje:

Ustalony stan faktyczny stanowi podstawę do przypisania M. D. czynu z art. 178a § 1 k. k., zarzucanego mu w akcie oskarżenia. Wspomniany przepis stanowi, iż podlega karze, kto, znajdując się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem

środka odurzającego, prowadzi pojazd mechaniczny w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym. Prowadzeniem pojazdu jest każda czynność wpływająca bezpośrednio na ruch pojazdu, w szczególności rozstrzygająca o kierunku i prędkości jazdy. Z kolei pojazdem mechanicznym jest każdy pojazd wprawiany w ruch za pomocą własnego silnika. Przepięstwo z art. 178a § 1 k. k. może być popełnione w każdym ogólnodostępnym miejscu, gdzie może odbywać się ruch pojazdów. W doktrynie wskazuje się m.in. na takie miejsca, jak drogi publiczne, osiedlowe, tereny budowlane, lotniska itp. (Andrzej Marek, Kodeks karny. Komentarz. LEX 2010).

Ustalony stan faktyczny sprawy wskazuje, że M. D. w dniu 9 maja 2015 r. około godziny 06.50 na skrzyżowaniu ulic (...) – Jabłoniowa w G., prowadził pojazd mechaniczny (samochód) marki T. (...) o nr rej. (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości. Zgodnie z art. 115 § 16 k. k., stan nietrzeźwości w rozumieniu kodeksu karnego zachodzi, gdy zawartość alkoholu w 1 dm³ wydychanego powietrza przekracza 0,25 mg albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość.

Odpowiedzialność na podstawie art. 178a k. k. jest ponoszona wówczas, gdy sprawca ma świadomość, że znajduje się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego, a także gdy przewiduje, że w wyniku upływu czasu alkohol nie uległ jeszcze wydaleniowi z organizmu, i na to się godzi. Przepięstwo stypizowane w art. 178a k. k. jest przepięstwem umyślnym, które może być popełnione zarówno w formie zamiaru bezpośredniego (dolus directus), jak i ewentualnego (dolus eventualis). Umyślnością muszą być objęte wszystkie znamiona, w tym także znajdowanie się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego. Zamiar bezpośredni, jak i ewentualny, uwarunkowane są świadomością, gdyż akt woli nie może być zrealizowany bez świadomości. Przepięstwo to ma charakter typu abstrakcyjnego narażenia na niebezpieczeństwo. Dla jego dokonania nie jest niezbędne nastąpienie skutku (Marian Filar [red.] Kodeks karny. Komentarz, LexisNexis 2014).

Oceniając zachowanie oskarżonego, Sąd doszedł do przekonania, że czyn ten uznać należy za zawiniony. M. D. jest osobą dorosłą, rozumiejącą podstawowe zasady etyczno-moralne oraz posiadającą określone doświadczenie życiowe. Karalność przypisanego mu czynu jest powszechnie znana. Po upływie zaledwie kilku godzin od momentu zakończenia spożywania alkoholu, oskarżony podjął decyzję o podróży samochodem. Jak wynika ze zgodnej relacji oskarżonego i świadka R. D., alkohol był przez oskarżonego spożywany do godziny 3.00 nad ranem w dniu 9 maja 2015 r., a podróż samochodem rozpoczęła się około godziny 06.00 tego samego dnia. Ilość spożytego alkoholu nie była przy tym jednostkowa, albowiem zgodnie z wyjaśnieniami oskarżonego, wypił on kilka piw. Zasady doświadczenia życiowego wskazują, iż wypicie nawet kilku napojów o niskiej zawartości alkoholu, wpływa znacząco na stopień jego stężenia w organizmie człowieka. Uwzględniając krótki okres czasu, jaki minął od momentu zakończenia spożycia, należy stwierdzić, iż oskarżony działał co najmniej z zamiarem ewentualnym. Powyższe okoliczności pozwalają uczynić oskarżonemu zarzut, że dopuszczając się przedmiotowego czynu zachował się niewłaściwie. Stopień zawinienia należy zatem uznać za znaczny. W przedmiotowej sprawie nie zachodziły okoliczności wyłączające winę oskarżonego, ani bezprawność jego zachowania.

Dokonując oceny zachowania oskarżonego, z uwzględnieniem treści art. 115 § 2 Kodeksu karnego, uznać należy, że społeczna szkodliwość przypisanego mu czynu była znaczna. Przedmiotem ochrony art. 178a k. k. są życie, zdrowie i mienie. Oskarżony prowadził pojazd w godzinach porannych. Sąd zważył, iż miało to miejsce w sobotę – a więc w dniu, gdzie ruch samochodów (szczególnie o tak wczesnej porze) jest mniejszy niż ruch pojazdów w okresie od poniedziałku do piątku. Tym niemniej nie można było stracić z pola widzenia, iż oskarżony prowadził pojazd w terenie zabudowanym. Podkreślenia wymaga, iż wspólnie z oskarżonym podróżował jeden pasażer, który był narażony na niebezpieczeństwo. Okoliczności przedmiotowej sprawy wskazują również, iż stan nietrzeźwości oskarżonego był powodem zaistniałego zdarzenia drogowego. Uwzględnić również należało, iż stopień nietrzeźwości był znaczny – ponad dwa i pół raza przekraczał ustawowy próg kwalifikacji, określony w treści art. 115 § 16 k. k.

Ustalając wymiar kary i środków karnych Sąd kierował się dyrektywami określonymi w art. 53 § 1 i 2 Kodeksu karnego. Jako okoliczność obciążającą Sąd potraktował okoliczności rzutujące na znaczną społeczną szkodliwość czynu (omówione powyżej). Jako okoliczność łagodzącą uwzględniono natomiast uprzednią niekaralność oskarżonego, przyznanie się do zarzucanego czynu oraz wyrażoną skruchę.

Wobec powyższego, Sąd uznał, że kara 6 miesięcy pozbawienia wolności jest adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości, nie przekracza stopnia winy, a także czyni zadość celom w zakresie prewencji indywidualnej i generalnej. Wymierzona kara niewątpliwie będzie akcentowała jej wychowawczą rolę, co ma na celu uświadomienie oskarżonemu naganności jego postępowania i wzbudzeniu w nim refleksji o konieczności przestrzegania obowiązującego porządku prawnego.

Sąd uznał również, że istnieją przesłanki do warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności, o czym orzeczono w punkcie II. sentencji wyroku. Zgodnie z treścią art. 58 § 1 k. k., kara ta bez warunkowego zawieszenia wykonania orzekana winna być jedynie wówczas, gdy cele kary zrealizuje jedynie takie rozstrzygnięcie. Oznacza to, że kara pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia wykonania powinna być orzekana wobec sprawców na tyle zdemoralizowanych, że jakiegokolwiek inne oddziaływanie byłoby bezskuteczne. Taka sytuacja względem M. D. nie zachodzi. Przekonanie Sądu o tym, że orzeczona kara pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania będzie wystarczająca dla osiągnięcia wobec sprawcy celów kary zostało oparte na postawie sprawcy, który wyraził żal z powodu popełnienia przestępstwa; w dalszej kolejności - jego właściwościach i warunkach osobistych, w tym stopniu dojrzałości oskarżonego oraz fakcie, iż ma on na utrzymaniu jedno małoletnie dziecko. Należało mieć również na względzie, iż oskarżony M. D. nie był uprzednio karany. Skazanie na karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania pozwoli oskarżonemu na pozytywną refleksję dotyczącą tego przestępstwa i zapobiegnie ponownemu naruszeniu porządku prawnego. Tym samym dyrektywy z art. 69 § 1 i 2 k. k. nakazywały warunkowe zawieszenie wymierzonej kary pozbawienia wolności. Biorąc pod uwagę potrzebę zweryfikowania postawy oskarżonego, Sąd ustalił okres próby na 3 lata. Odpowiednio długi okres próby pozwoli oskarżonemu na refleksję nad swoim czynem, którego konsekwencją mogły być nieodwracalne skutki dla zdrowia i życia innych osób, w tym także jego samego.

W punkcie III. sentencji wyroku, przy zastosowaniu art. 4 § 1 k. k. na podstawie art. 39 pkt 3 k. k. w zw. z art. 42 § 2 k. k. (w brzmieniu obowiązującym do dnia 17 maja 2015 r.) w zw. z art. 43 § 1 k. k. (w brzmieniu obowiązującym do dnia 17 maja 2015 r.), Sąd orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 2 lat.

W tym miejscu należy wskazać, iż Sąd zastosował omawiane przepisy w brzmieniu obowiązującym przed wejściem w życie ustawy z dnia 20 marca 2015 r. o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z dnia 17 kwietnia 2015 r.), która w odniesieniu do wspomnianych przepisów weszła w życie z dniem 18 maja 2015 r. Mając na uwadze treść art. 4 § 1 k. k., Sąd rozważył, który stan prawny był dla oskarżonego względniejszy. I tak, zgodnie z treścią art. 43 § 1 k. k. w brzmieniu sprzed 18 maja 2015 r., Sąd orzekł środek karny zakazu prowadzenia pojazdów w wymiarze od roku do lat 10, podczas gdy od dnia 18 maja 2015 r. wymiar ten wynosi od roku do lat 15. Nadto treść art. 42 § 2 k. k., w brzmieniu obowiązującym od dnia 18 maja 2015 r., wskazuje, iż Sąd orzeka, na okres nie krótszy niż 3 lata, zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów albo pojazdów określonego rodzaju, jeżeli sprawca w czasie popełnienia przestępstwa wymienionego w art. 42 § 1 k. k. był w stanie nietrzeźwości, pod wpływem środka odurzającego lub zbiegł z miejsca zdarzenia określonego w art. 173, art. 174 lub art. 177. Treść powołanego przepisu w brzmieniu sprzed wejścia w życie omawianej nowelizacji nie przewidywała zaś szczegółowej regulacji w zakresie minimum 3 – letniego okresu orzeganego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów. W związku z tym, ustawa obowiązująca poprzednio jest dla oskarżonego względniejsza. W rezultacie, odstąpiono od zasady wynikającej z treści art. 4 § 1 k. k., gdzie ustawodawca przewidział priorytet stosowania ustawy nowej (obowiązującej w czasie orzekania) nad ustawą „starą” (obowiązującą w czasie popełnienia przestępstwa) (wyrok Sądu Najwyższego z 18 lutego 2009 r., III KK 349/2008, LexPolonica nr 2039016). Wobec tego, iż w przedmiotowej sprawie orzeczono w oparciu o poprzednio obowiązujące przepisy, konieczne stało się wskazanie jako podstawy orzekania art. 4 § 1 k. k., gdyż jak podano wyżej – odstąpiono od wyrażonej tam zasady prymatu ustawy nowej.

Orzeczenie zakazu na podstawie 42 § 2 Kodeksu karnego jest obligatoryjne w wypadku wszystkich przestępstw przeciwko bezpieczeństwu w ruchu popełnionych w stanie nietrzeźwości. Przy jego rozmiarze Sąd miał na względzie zwłaszcza stopień upojenia alkoholowego, który znacząco przekraczał granicę przewidzianą przez Kodeks karny.

Uwzględniono również, iż oskarżony prowadził pojazd w terenie zabudowanym, w godzinach porannych – przy niewielkim natężeniu ruchu. Jednocześnie Sąd zważył, iż oskarżony przewoził jednego pasażera, a okoliczności sprawy wskazują, iż stan nietrzeźwości był powodem zaistniałego zdarzenia drogowego. Zdaniem Sądu, zastosowany środek karny będzie wystarczający dla osiągnięcia wobec oskarżonego jego celów, uświadomi mu naganność jego postępowania i zapobiegnie popełnieniu przestępstwa z art. 178a § 1 k. k. w przyszłości. Wskazać również należy, iż przede wszystkim rozmiar środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych spełnia potrzeby w zakresie prewencji ogólnej, wskazując na zasadność i konieczność pozbawiania nietrzeźwego kierowcy możliwości prowadzenia pojazdów i dania mu szansy weryfikacji swojego bezprawnego zachowania. Przy wymiarze środka karnego Sąd miał wreszcie na uwadze potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa bacząc na to, by zwrócono uwagę, jakie konsekwencje i zagrożenia może nieść za sobą prowadzenie pojazdu w stanie nietrzeźwości.

W punkcie IV. sentencji wyroku, przy zastosowaniu art. 4 § 1 k. k. na podstawie art. 39 pkt 7 k. k. w zw. z art. 49 § 2 k. k. (w brzmieniu obowiązującym do dnia 17 maja 2015 r.), Sąd orzekł od oskarżonego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w kwocie 1.000 złotych. Podkreślenia wymaga, iż przepis art. 49 § 2 k. k., w brzmieniu obowiązującym do dnia 17 maja 2015 r., stanowił, iż w razie skazania sprawcy za przestępstwo określone w art. 178a, Sąd może orzec świadczenie pieniężne wymienione w art. 39 pkt 7 k. k. na rzecz instytucji, stowarzyszenia, fundacji lub organizacji społecznej, o których mowa w art. 47 § 3 k. k., z przeznaczeniem na cel bezpośrednio związany z udzielaniem pomocy osobom poszkodowanym w wypadkach komunikacyjnych; świadczenie to nie może przekroczyć 60.000 złotych. Zastosowany stan prawny nie przewidywał zatem minimalnej wysokości świadczenia pieniężnego. Natomiast górną granicą w wypadku skazania za przestępstwo określone w art. 178a Kodeksu karnego była kwota 60.000 złotych. Obecnie obowiązujące przepisy, w zakresie omawianego świadczenia pieniężnego (to jest art. 43a § 1 i 2 k. k.) – przy uwzględnieniu nowelizacji dokonanej ustawą z dnia 20 marca 2015 r. o zmianie ustawy-Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw, która weszła w życie z dniem 18 maja 2015 r., a także nowelizacji dokonanej ustawą z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy-Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw, która weszła w życie z dniem 01 lipca 2015 r. – stanowią natomiast, iż w razie skazania sprawcy za przestępstwo określone w art. 178a § 1, art. 179 lub art. 180 Sąd orzeka świadczenie pieniężne wymienione w art. 39 pkt 7 k. k. na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w wysokości co najmniej 5 000 złotych, a w razie skazania sprawcy za przestępstwo określone w art. 178a § 4 k. k. co najmniej 10 000 złotych, do wysokości określonej w § 1, a więc do kwoty 60 000 zł. Ustawa obowiązująca poprzednio jest zatem dla oskarżonego względniejsza, gdyż nie przewidywała minimalnej wysokości świadczenia pieniężnego, orzeczanego w razie skazania sprawcy za przestępstwo określone w art. 178a § 1 k. k.

Wskazać należy, iż środek karny w postaci świadczenia pieniężnego na określony cel nie pełni funkcji odszkodowawczej czy restytucyjnej, lecz ma na celu zwiększenie oddziaływania na sprawcę, a także względem prewencji ogólnej (art. 53 § 1 k. k. w zw. z art. 56 k. k.) (Andrzej Marek, Kodeks karny. Komentarz. LEX 2010). Zważywszy na sytuację rodzinną i majątkową oskarżonego, w tym status osoby bezrobotnej, pozostawanie na utrzymaniu rodziców, przy jednoczesnym posiadaniu jednego dziecka, orzeczona tytułem świadczenia pieniężnego kwota 1.000 zł stanowi wypełnienie funkcji wychowawczej i represyjnej tego środka karnego. Kwota ta jest adekwatna do możliwości majątkowych oskarżonego i wagi popełnionego przestępstwa. Należało mieć bowiem na względzie, iż M. D. jest osobą młodą, zdrową i zdolną do pracy zarobkowej, posiadającą wyuczony zawód.

W punkcie V. sentencji wyroku, na podstawie art. 63 § 4 k. k. na poczet środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych zaliczono oskarżonemu okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 9 maja 2015 roku.

W punkcie VI. sentencji wyroku, na podstawie art. 626 § 1 k. p. k., art. 627 k. p. k. oraz art. 1, art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity: Dz. U. z 1983 r., nr 49, poz. 223 z późniejszymi zmianami) wobec braku przesłanek do zwolnienia oskarżonego od obowiązku uiszczenia kosztów sądowych, zasądzono od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie 253,62 złotych, w tym wymierzono mu opłatę w kwocie 120 złotych.